

De snelle pony

Gertrud Jetten

tekeningen: Ina Halleman

kluitman

De stoere pony
Pony van goud
Een pony met pit
De springpony
De dappere pony
De lievelingspony
De wilde pony
De trouwe pony
Pony in paniek!
De superpony
De snelle pony

*Actuele informatie over Kluitman-boeken
kun je vinden op kluitman.nl*

Nur 282/LP031801

BISAC JUV002130

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXVIII tekst: Gertrud Jetten

© MMXVIII illustraties: Ina Hallemans

Omslagbelettering: Agnes Visser

Alle rechten voorbehouden, inclusief
het recht van reproductie in zijn geheel
of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
gertrudjetten.nl

BII KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Hoofdstuk 1

'Ik wil ook,' zei Karelkje verlangend terwijl hij naar Moreno en Don keek.

De twee Engelse volbloeden stapten met hun jockeys het erf af, op weg naar de renbaan.

'Wat wil je precies?' vroeg Millard. Millard was een prachtige gitzwarte volbloedruin met lange, dunne benen. Hij was Kareljtes buurman en zijn beste vriend.

'Nou, rennen natuurlijk,' riep Karelkje.

'O,' zei Millard verbaasd. 'Dat wist ik helemaal niet!'

'Nee,' zuchtte Karelkje. 'Dat heb ik nooit eerder aan iemand verteld. Ik ben bang dat jullie me uitlachen.'

‘Ik niet,’ zei Millard. ‘Maar Moreno waarschijnlijk wel. Ik denk dat hij niet meer bijkomt!’

Kareltje zuchtte nog eens. Hij had het ontzettend naar zijn zin bij de renstal, op twee dingen na. Het eerste was dat Moreno hem pestte en het tweede dat hij niet mee kon doen aan races.

Kareltje was een appaloosaruin van ongeveer één meter twintig hoog. Van de rand van zijn hoeven tot het puntje van zijn neus zat hij vol met donkere stippen. Stippen zo groot als een cent en stippen zo groot als een euro. Er zat zelfs een stip midden op zijn voorhoofd!

Moreno, Penny, Millard en Don werden getraind voor de races. Ze konden verschrikkelijk hard rennen, zo hard dat de grond ervan dreunde. Kareltje was hun gezelschapsspony. Hij stond bij ze in de paddock of in de wei, omdat de volbloeden anders te onrustig werden. Met Penny en Millard ging hij ook mee naar de races. Alleen durfden ze niet...

Kareltje wel. Kareltje durfde bijna alles! Hij durfde in de vrachtwagen, liep zonder moeite langs vlaggen en luidsprekers en was niet bang voor de startboxen. Soms ging hij zelfs met Jan de tent in waar koffie en broodjes verkocht werden.

Jan was de trainer van de renstal. Vroeger was hij heel beroemd en stonden alle stallen vol met paarden. Alles blonk en zat goed in de verf. Nu was Jan oud en zag het er een beetje vervallen uit. In de stallen stonden nog maar vier volbloeden. En Kareltje natuurlijk!

‘Hai, Kareltje,’ zei Pippa. ‘Ga je mee?’ Haar stem klonk lief

en zangerig. Pippa kwam uit Ierland en hielp Jan met het verzorgen en trainen van de paarden. Ze had kastanjebruin haar, dat heerlijk rook.

Kareltje liep naar de deur van zijn box. Jan had de deur lager gemaakt, zodat hij naar buiten kon kijken. Op die manier kon Kareltje alles zien wat er op het erf gebeurde.

Pippa deed Kareltje zijn halster aan en liep voor hem uit naar de wei.

Snel beet Kareltje in Pippa's jas.

'Hé, deugniet,' riep Pippa. Ze kwam naast hem lopen en sloeg haar arm om zijn hals. 'Je bent een kleine apenkop, weet je dat?'

Tuurlijk weet ik dat, wilde Kareltje roepen, maar Pippa zou hem toch niet verstaan. Ze verstond al nauwelijks Nederlands! Dus in plaats daarvan duwde hij zijn neus tegen haar arm.

Pippa deed het hek open en liet Kareltje in de wei. Snel begon hij te grazen, voordat Penny kwam. Penny was een humeurige, hysterische vosmerrie die overal spoken zag. Ze schrok van een ritselend blaadje, van trekkers, van dingen die ze niet kende... Van alles dus eigenlijk.

Even later kwam Penny dansend van opwinding de wei in. 'Zag je dat monster daar?' gilte ze.

'Ja ja,' bromde Kareltje. 'Maak je toch niet zo druk! Het is maar een vrachtwagen, hoor.'

'Het is maar een vrachtwagen...' snoof Penny. 'Die dingen rijden je plat!'

'Niet hier,' zei Kareltje. 'Hier ben je veilig.'

‘Hm,’ deed Penny. Met rollende ogen kwam ze naast Karel-tje staan. Aarzelend nam ze een hap gras. Meteen daarna vloog haar hoofd weer omhoog. ‘Ik hoor een helikopter!’

‘Doe toch rustig aan, zeg,’ riep Karel-tje. ‘Breng je hoofd naar de grond en kijk naar het gras.’

Het ging twee minuten goed; toen hoorde Penny weer wat.

Karel-tje zuchtte. Zo ging het altijd. Op deze manier kwam hij niet aan eten toe! En dat terwijl hij gek was op eten. Zo zag hij er ook uit: hij had een dikke buik en stevige billen. Heel anders dan de superslanke volbloeden die hij gezelschap hield!

Toen Pippa de pony’s na een uur op kwam halen, had Karel-tje nauwelijks tijd gehad om te grazen. Met een lang gezicht begon hij op het stro in zijn box te kauwen.

De volgende dag was Pippa er nog vroeger dan anders. Ze voerde alle paarden, mestte de stallen uit en liep daarna naar Millard toe. ‘Vandaag is de grote dag, jongen,’ zei ze lief. Ze aaide hem over zijn neus.

Karel-tje keek peinzend naar Pippa en nam toen snel een grote hap hooi. Als ze zo iets zei, betekende dat dat Millard ging racen. En als Millard ging racen, moest Karel-tje mee. Dan kreeg hij pas op de terugweg iets te eten!

Millard keek schichtig naar Karel-tje. ‘Ik durf niet in de vrachtwagen,’ zei hij. ‘En al helemaal niet in de startboxen!’

‘Tuurlijk wel,’ antwoordde Karel-tje. Hij was moeilijk te verstaan omdat hij net weer een hap hooi had genomen. ‘De

vorige keer ging het toch ook goed?’

Millard liet zijn hoofd zakken. ‘Een beetje,’ zei hij zacht.

‘Het gaat je vast lukken,’ zei Karelkje bemoedigend.

Millard zuchtte diep en staaarde naar de muur tegenover hem.

Pippa borstelde Millard, deed zijn beenbeschermers om en legde een mooie deken op zijn rug. *Renstal Wouters* stond erop. De deken was donkerblauw met goudgele sterren.

Kareltje keek er een beetje jaloers naar. Hij wilde ook zo'n deken. En een jockey met een donkerblauw bloesje en een cap met gele sterren... Maar hij had het allemaal niet en de kans dat hij het ooit zou krijgen, was héél erg klein.

'Ben je zover?' vroeg Jan. Met zijn bruine ogen keek hij vriendelijk naar Pippa. Jan had een geruite pet op en een donkerblauwe regenjas aan, en hij droeg donkerblauwe laarzen. Hij zag er net zo uit als altijd; alleen aan de frons op zijn voorhoofd kon Kareltje zien dat er vandaag iets spannends ging gebeuren.

Pippa maakte de staldeur open en leidde Millard naar buiten.

Jan pakte Kareltjes halster en deed het hem om. Kareltje pakte nog snel een hapje hooi en trippelde achter Jan aan naar de grote vrachtwagen.

In de vrachtwagen was plaats voor wel vijf paarden. Er zat een zadelkamer in, een kleedkamer, een zitkamer met een keukenblokje en er waren grote vakken voor hooi en water. Op de vrachtwagen stond in grote goudkleurige letters *Renstal Wouters*. Eromheen sprankelden goudgele sterren.

De buitenkant van de vrachtwagen was donkerblauw. Hier en daar bladderde de verf er een beetje af en er zaten roestplekjes op de velgen. Ooit was de vrachtwagen heel erg duur geweest, maar inmiddels had hij zijn beste tijd gehad.

Kareltje ging als eerste de wagen in. Daarna kwam Millard. Hij zag er bang uit.

‘Rustig maar,’ zei Karelkje lief. Hij duwde met zijn neus tegen Millards bovenbeen.

‘Jij hebt makkelijk praten,’ zei Millard geïrriteerd. ‘Jij hoeft niet te rennen!’

Karelkje gaf geen antwoord. Hij wilde niets liever dan wél rennen, maar dit was niet het goede moment om dat te zeggen. In plaats daarvan vertelde hij Millard een grappig verhaaltje. Het hielp: Millard deed zijn hoofd omlaag en zijn ogen werden groot en zacht.

Toen ze bij de renbaan aankwamen, parkeerde Jan de vrachtwagen naast de stallen. Pippa laadde Karelkje en Millard uit en bracht de paarden naar hun box.

Terwijl Jan wegging om van alles te regelen, bleef Pippa bij Millard en Karelkje. Na een tijdje kwam Jan terug en liepen ze met z’n allen naar de renbaan.

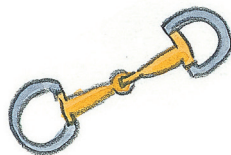
Daar stond Jim al te wachten. Jim was de jockey van Jan. Net als alle jockeys was hij klein en dun. Maar hij was de enige met donker stekeltjeshaar en vrolijke blauwe ogen.

Jan nam hem even apart en gaf hem instructies. ‘In het begin in het midden blijven,’ hoorde Karelkje hem zeggen. ‘En pas op voor die grote bruine daar!’

Karelkje had nog nooit aan een race meegedaan, maar wist precies wat de beste tactiek was.

Millard kauwde heftig op zijn bit. Hij was nu minder bang en wilde er alleen nog maar zo hard mogelijk vandoor gaan.

‘Tot straks,’ riep Karelkje. ‘Zet hem op!’

Millard hoorde hem al niet meer. In een soepele galop verdween hij naar de startboxen.

‘Zo Karel, ga je mee?’ vroeg Jan. Hij gaf een rukje aan het touw en liep voor hem uit naar de renbaan. Daar zocht hij een mooi plekje, zodat hij alles goed kon zien.

Terwijl Jan naar de race keek, keek Karelkje naar de kinderen. Hij was dol op kinderen. Hij fantaseerde vaak over een kind dat met hem aan races mee zou doen. Ze moest niet bang zijn en lekker hard willen scheuren. Maar ze moest ook lief voor hem zijn, zoals Pippa.

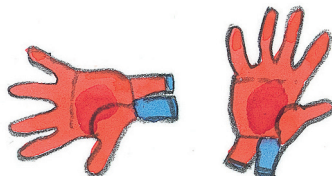
‘Jaaa,’ schreeuwde Jan opeens naast hem.

Karelkje zag nog net dat Millard als eerste over de finish ging. Hij had gewonnen!

De rest van de dag was het feest. Karelkje mocht naast Millard staan, terwijl Jan de prijzen in ontvangst nam. Trots keek Karelkje om zich heen; het was net alsof hij ook een beetje gewonnen had. Hij kreeg zelfs een lintje!

Na de prijsuitreiking kregen Millard en Karelkje een grote berg hooi en dronken Jan en Pippa een biertje in de tent.

’s Avonds reed Jan op zijn gemak naar huis. De dag daarna regende het en was alles weer gewoon.

‘Hé, dikke krentenbol. Ik dacht al dat je niet meer zou komen,’ riep Moreno. Hij danste voor de omheining heen en weer en probeerde Karelkje tussen de planken door te bijten.

‘Wacht maar, ik krijg je wel,’ riep Karelkje en hij hapte terug.

‘Kalm aan, jongens,’ zei Pippa streng. Ze duwde de poort open, joeg Moreno weg en liet Karelkje los.

Karelkje ging er zo hard als hij kon vandoor, maar Moreno was sneller. Zijn hoeven denderden over het gras en kwamen steeds dichterbij. Moreno sperde zijn mond wijd open om in Karelkjes ronde billen te bijten. Plotseling draaide Karelkje naar links en rende hij de andere kant op.

Moreno galoppeerde rechtdoor.

‘Ha ha, gefopt! Een-nul voor mij,’ riep Karelkje.

‘Ik krijg je wel, lelijke luizenbol,’ foeterde Moreno. Hij kwam opnieuw op hem af. Zijn donkere ogen schitterden en zijn grote gele tanden blonken in de zon. Hij zag eruit alsof hij Karelkje wilde vermoorden.

Normaal was Karelkje niet bang voor Moreno, maar nu wel. Hij rende zo hard als hij kon naar het hoekje van de paddock. Daar had Jan speciaal voor hem een plekje gemaakt waar Moreno niet kon komen. Net op tijd schoot Karelkje onder het draadje door.

Moreno plantte alle vier zijn hoeven in de grond, maar botste toch tegen de draad aan. ‘Au,’ riep hij hard. Woest keek hij naar de kleine pony.

Karelkje stond hijgend in een hoekje. Zijn hart ging als een razende tekeer. Dat scheelde maar een haartje!

Toen Karelkje weer wat op adem was gekomen, keek hij om zich heen. In de verte zag hij Don en Millard. Don was een schitterende bruine ruiter die al veel races gewonnen had. Jim en Pippa reden naar het begin van de renbaan en lieten hun paarden in galop overgaan. Het leek alsof de twee ruiters vleugels kregen.

Vol verlangen keek Karelkje hen na. De renbaan liep om het weiland heen en over een paar minuten zouden ze hierlangs komen.

‘Kon jij dat maar, hè?’ zei Moreno vals. ‘Maar jij bent gewoon een slome schildpad die eruitziet als een dikke pony!’ Gemeen keek hij hem aan. ‘Zelfs mijn oude oma is sneller dan jij.’

Karelkje wendde zijn hoofd af. Hij was gewend aan de pestertijen van de grote appelschimmel, maar nu stonden er tranen in zijn ogen. Hij knipperde hard, zodat Moreno het niet zou zien.

Millard en Don kwamen steeds dichterbij. Hun hoeven rofelden over het gras en hun adem kwam als wolkjes uit hun neusgaten. Toen Millard en Don vlakbij waren, ging het vanzelf. Karelkje kroop onder de kapotte plank door die Jan telkens vergat te maken en rende hen achterna.

Hij rende zo hard als hij nog nooit gerend had.

Aan de zijkant van de renbaan stond Jan. Zijn mond zakte open van verbazing.

Karelkje galoppeerde hem als een komeet voorbij. Hij stopte pas toen hij niet meer verder kon. Uitgeput stond hij in het midden van de renbaan. Het zweet liep van zijn schouders en hij had het gevoel dat zijn hart uit zijn borst barstte.

Millard en Don bogen naar rechts en verdwenen uit het zicht.

Achter hem hoorde hij snelle voetstappen.

Het was Jan. 'Karelkje toch,' riep hij verbaasd. Hij aaide hem over zijn hals. 'Wat was dat nou? Ik wist niet dat je dat kon!'